

Sygn. akt XVII Ame 103/02

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 października 2003r.

Sąd Okręgowy w Warszawie- Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W składzie następującym:

Przewodniczący SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: Monika Pałaszewska

po rozpoznaniu w dniu 1 października 2003r. w Warszawie na rozprawie
sprawy z powództwa Elektrociepłowni E. Spółka z ograniczoną odpowiedzialności w E.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

zainteresowany: E. Przedsiębiorstwo Energetyki Ciepłej Spółka z o.o. w E.

o zawarcie umowy

oddala odwołanie od Decyzji z dnia 21.11.2002 r.

SSO Bogdan Gierzyński

Uzasadnienie:

Decyzją z dnia 21.11.2002 r. pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki po rozpatrzeniu wniosku zainteresowanego- E. Przedsiębiorstwa Energetyki Ciepłej Sp. z o.o. w E. w sprawie rozstrzygnięcia sporu dotyczącego odmowy zawarcia umowy sprzedaży ciepła przez powoda- Elektrociepłownię E. Sp. z w E., orzekł zawarcie umowy sprzedaży ciepła po-

między zainteresowanym i powodem według projektu umowy sprzedaży ciepła nr A/1/2000 wraz z załącznikami i zmianami § 15 pkt 6 i 7.

Zgodnie z zaskarżoną decyzją § 15 pkt 6 umowy otrzymał brzmienie ; „W sprawach związanych z dostarczaniem ciepła na podstawie niniejszej Umowy Strony porozumiewać się będą z upoważnionymi przedstawicielami, których aktualne wykazy przekażą sobie przed rozpoczęciem sezonu grzewczego,” , zaś pkt 7 otrzymał brzmienie: „Sprzedawca przyjmie korektę mocy od Odbiorcy w trakcie roku obowiązywania umowy w przypadku: realizacji robót termorenowacyjnych w obiektach odbiorców SPEC, fizycznej likwidacji obiektów u odbiorców EPEC lub zaprzestania działalności gospodarczej pod warunkiem udokumentowania przez Odbiorcę podstawy korekty mocy i dokonania tej samej korekty pomiędzy Odbiorcą a końcowym użytkownikiem ciepła.”

Pozwany oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniu, że na podstawie Decyzją z dnia 13 czerwca 2002 r. Nr WCC/603B/159/3/OGD/2002/SA Prezes URE zmienił koncesję na wytwarzanie ciepła przez zainteresowanego w ten sposób, że Ciepłownia Dojazdowa przestała pełnić funkcję szczytowo-awaryjnego źródła ciepła i stała się drugim źródłem ciepła obok EC zaopatrującym w ciepło miejską sieć ciepłowniczą. Kolejną decyzją z dnia 11 września 2002 r. Nr OGD-820/159-A/10/2002/IV/JG Prezes URE zatwierdził taryfę dla ciepła Wnioskodawcy, w której przewidziano ceny ciepła skalkulowane dla Ciepłowni Dojazdowej, oznaczonej w taryfie symbolem CD.

Według ustaleń pozwanego, w przyjętym przez Radę Miasta E, uchwałą z dnia 13 września 2001 r. Nr XXIV/766/2001 projekcie założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną paliwa gazowe przewidziano m.in. modernizację Ciepłowni Dojazdowej w takim kierunku, aby źródło to stało się źródłem niezależnym, sprzedającym ciepło na potrzeby rynku lokalnego. Po-

nadto w projekcie założeń przewidziano, iż oba źródła będą źródłami konkurencyjnymi.

Dlatego też Prezes URE dokonał zmiany umowy zawartej między powodem i zainteresowanym, która w istocie sprowadzała się do wyeliminowania z jej treści stwierdzenia zawartego w § 15, że Ciepłownia Dojazdowa „pracująca na wspólnej sieci uruchamiana będzie tylko w sytuacjach szczytowo-awaryjnych”.

Orzeczona w zaskarżonej Decyzji umowy sprzedaży ciepła, zdaniem pozwanego, odpowiada faktycznym stosunkom jakie łączą w chwili obecnej jej strony, a ponadto jest zgodna z zamierzeniami rozwojowymi i modernizacyjnymi, co znajduje odzwierciedlenie w projekcie założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe dla m. E., uchwalonego przez Radę Miasta E.

W ocenie Prezesa URE określenie kierunków rozwoju i modernizacji należy do przedsiębiorstwa energetycznego, z zatem w niniejszej sprawie do zainteresowanego.

Ustalając warunki dostawy ciepła Prezes URE miał również na względzie przepis art. 1 ust. 2 ustawy - Prawo energetyczne, z którego wynika, iż celem niniejszej ustawy jest m.in. tworzenie warunków rozwoju konkurencji.

Od Decyzji powyższej powód wniósł odwołania, wnosząc o jej uchylenie i zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania, zarzucając:

- sprzeczność z Uchwałą Rady Miejskiej w E. z dnia 13 września 2001r.nr XXIV/766/2001 w sprawie założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe dla miasta Elbląga, z których wynika że obecna eksploatacja Ciepłowni „Dojazdowa” w oparciu o wodne kotły węglowe ma charakter szczytowo - awaryjny i takim ma pozostać. Wbrew twierdzeniom Prezesa URE Ciepłownia „Dojazdowa” wyposażona obecnie w wodne kotły

węglowe pełni funkcję źródła szczytowego tj. uruchamianego przy temperaturze zewnętrznej - 13⁰ C. Zamierzenia rozwojowe EPEC Sp. z o.o. , o których mowa w założeniach do planu obejmują działania zmierzające do rozbudowy tego źródła ciepła jako źródła niezależnego. W związku z tym, planuje się zawiązanie spółki z inwestorem zewnętrznym i budowę bloku gazowego o mocy elektrycznej 10-18 MW i cieplnej 17-20 MW uzupełnionego kotłami gazowo-olejowymi. Docelowo „Dojazdowa” ma stanowić niezależne źródło energii, a co za tym idzie będzie stanowić konkurencję dla skarżącego, jednak jednakże dopiero po dokonaniu inwestycji. Nie zmieni to jednak dotychczasowej szczytowej funkcji kotłów węglowych. W rezultacie prowadzi do znacznego wzrostu jednostkowej ceny ciepła w EC z 20,70 zł/GJ na 23,12 zł/GJ.

- błędną interpretację wniosku poprzez przyjęcie, że zmiana w § 15 ust.6,7,8 umowy ma charakter porządkowy gdy w rzeczywistości pogarsza sytuację ekonomiczną i prawną powoda. Zmiana treści umowy w okresie obowiązywania taryfy na ciepło zatwierdzonej przez Prezesa URE na rzecz powoda rodzi nierówność stron umowy, a nie sprzyja rozwojowi konkurencji Aktualna taryfa na ciepło została opracowana przy założeniu, że praca Ciepłowni „Dojazdowa” będzie szczytowo-awaryjna. Wprowadzenie „Dojazdowej” do pracy ciągłej spowoduje niekorzystną zmianę warunków i kosztów pracy powoda, co rodzi konieczność otrzymania rekompensaty finansowej.
- chybioną ocenę kontekstu gospodarczego wiążącego się z zaspokajaniem określonych potrzeb energetycznych. Zmniejszanie produkcji skojarzonej energii elektrycznej pozostaje w sprzeczności z Dyrektywami Unii Europejskiej oraz preferencjami przyjętymi w polityce energetycznej Polski Swoje stanowisko w tej sprawie UE zawarła w dyrektywie nr 96/92/EC z dnia 19 grudnia 1996r. „W sprawie jednolitych zasad wewnętrznego rynku energii

elektrycznej” w art.8 pkt 3 rozdziału IV, który stwierdza, że: „W zakresie dysponowania urządzeniami wytwórczymi Państwo członkowskie może zobowiązać operatora systemu, do zapewnienia priorytetu urządzeniom wytwórczym wykorzystującym odnawialne źródła energii, zużywającym odpady lub produkującym energię elektryczną i ciepłą w skojarzeniu”.

- błędy formalne:

- przywołanie w sentencji decyzji i dołączenie jako jej załącznika projektu umowy sprzedaży ciepła nr A/1/2000 z dnia 3 lutego 2000r., gdy w rzeczywistości strony łączy umowa sprzedaży ciepła nr A/1/2001 z dnia 9 lutego 2001r.,
- przywołanie w treści uzasadnienia decyzji Prezesa URE z dnia 13 czerwca 2002r. Nr WCC/603B/159/3/OGD/2002/SA, wydanej z pominięciem żądania wydania opinii właściwego miejscowo zarządu województwa tj. z naruszeniem art. 23 ust. 3 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997r. Prawo Energetyczne (Dz.U. 54 poz. 348 z późn. zm.).

Zainteresowany wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania, podnosząc, że w związku ze wzrostem cen gazu dokonał modernizacji ciepłowni na istniejących kotłach węglowych, uzyskując wzrost mocy z 29,075 MW do 40 MW.

Rozpoznając odwołanie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Orzekając na podstawie art.8 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 54, poz. 348 ze zm.), Prezes URE obowiązany jest uwzględniać w pierwszej kolejności cele tej ustawy, wyrażone w art. 1 ust. 2. W myśl tego przepisu, celem ustawy Prawo energetyczne jest tworzenie warunków do zrównoważonego rozwoju kraju, zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, oszczędnego i racjonalnego użytkowania paliw i energii, rozwoju konkuren-

cji, przeciwdziałania negatywnym skutkom naturalnych monopolii, uwzględniania wymogów ochrony środowiska, zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych oraz ochrony interesów odbiorców i minimalizacji kosztów.

Z tego też względu, interes ekonomiczny strony ma znaczenie drugorzędne. Rola każdego przedsiębiorcy jest dostosowywanie się do sytuacji rynkowej, a zwłaszcza do tworzącej się lub istniejącej konkurencji. Jeśli oferta przedsiębiorcy będzie znacząco droższa, to musi się on liczyć z wypieraniem go z rynku przez przedsiębiorców potrafiących działać taniej i efektywniej. Jeśli więc powód, w wyniku zawartej zaskarżoną Decyzją umowy, podniesie ceny ciepła, to musi się liczyć ze wzrostem konkurencji, co w konsekwencji może doprowadzić go do wyeliminowania z rynku.

Zdaniem Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie ma powodu, aby interesy sprzedawcy, zmuszały kupującego do kupowania większej ilości towarów lub energii) niż odpowiada to jego woli.

Należy też podkreślić, że chybiłoby interpretowanie dyrektywy UE nr 96/92/EC, jako nakazu kupowania każdej energii pochodzącej ze źródeł odnawialnych od każdego producenta. Przeciwnie, dyrektywę należy interpretować w zgodzie z zapisami Traktatu Europejskiego, którego nadrzędnym celem jest zachowanie swobodnej konkurencji.

Założenia do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe nie wiążą przedsiębiorstw energetycznych w zakresie ich planów rozwoju w zakresie zaspokojenia obecnego i przyszłego zapotrzebowania na paliwa gazowe, energię elektryczną lub ciepło. Wiążący, i to tylko w zakresie konieczności zachowania zgodności, jest miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego albo kierunki rozwoju gminy określone w studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy. Wynika to wprost z art. 16 ustawy Prawo energetyczne. Założenia do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elek-

tryczną i paliwa gazowe mają charakter wtórny w stosunku do planów przedsiębiorstw energetycznych i muszą uwzględniać ich treść (art.19 ust. 4 ustawy Prawo energetyczne).

Należy przy tym podkreślić, że niezależnie od wzajemnych relacji planów przedsiębiorstw energetycznych do założeń do planu zaopatrzenia w ciepło, energię elektryczną i paliwa gazowe i miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego, uprawnienie samorządów terytorialnych nie obejmują ingerowania w sposób prowadzenia działalności przez przedsiębiorców. Dotyczy to w szczególności inwestycji i zakupów.

Zainteresowany miał zatem prawo, niezależnie od treści Uchwały Rady Miejskiej w E z dnia 13 września 2001r.nr XXIV/766/2001, decydowania o tym od kogo kupuje energię, w jakim zakresie będzie pokrywał zapotrzebowanie we własnym zakresie oraz czy i w jakim kierunku będzie rozwijał swój potencjał.

Nietrafne są również zarzuty powoda natury formalnej.

W zaskarżonej decyzji pozwany orzekł o zawarciu nowej umowy a nie o zmianie treści umowy istniejącej. Mógł zatem odwołać się do dowolnego jej projektu. Treść orzeczonej umowy koresponduje z treścią załącznika w postaci umowy, na której widnieje oznaczenie: nr A/1/2000. Odpowiada to również treści wniosku zainteresowanego o wszczęcie postępowania.

Przywołanie w treści uzasadnienia decyzji Prezesa URE z dnia 13 czerwca 2002r. Nr WCC/603B/159/3/OGD/2002/SA, miało uzasadnienie, skoro była ona prawomocna i posiadała moc wiążącą. Ewentualne uchybienia przy jej wydaniu mogą być uwzględniane wyłącznie w ramach rozpoznawania środków zaskarżenia służących od tej Decyzji. W niniejszym postępowaniu nie było dopuszczalne kwestionowanie wydanej wcześniej decyzji, skoro miała ona moc wiążącą.

Na marginesie, należy podzielić stanowisko pozwanego, że w postępowaniu koncesyjnym zwrócił się on o opinię do organu właściwego tj. Zarządu Województwa Warmińsko- Mazurskiego.

Z tych względów odwołanie należało oddalić jako bezzasadne (art. 479⁵³ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu (art. 98 k.p.c.).

SSO Bogdan Gierzyński

Na oryginalnej właściwe podpisy

Za zgodność Sekretarz